

รายงานผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕
โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง

บทคัดย่อ

รายงานผลการชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิต ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ๑. ศึกษาทักษะชีวิต ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ๒. เพื่อเปรียบเทียบทักษะชีวิต ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ ๕ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง จำนวน ๔๘ คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบประเมินทักษะชีวิตกับชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t – test for dependent samples)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. ทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทั้งโดยรวมและรายองค์ประกอบคือ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การจัดการกับอารมณ์และความเครียดและการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นอยู่ในระดับปานกลาง

๒. ทักษะชีวิต ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ ๕ เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑

ผลของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และชุดฝึกพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง

บทคัดย่อ

รายงานผลของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และชุดฝึกพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ ๑. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการสอน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ๒. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ๓. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง จำนวน ๖๗๔ คน แล้วกำหนดห้องคี่เป็นกลุ่มทดลอง ห้องคู่เป็นกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ของ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ภาควิชากิจกรรมแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ภาควิชากิจกรรมแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และโปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ตามลักษณะองค์ประกอบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที(t-test) (independent)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการรับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕